

מה מצא לאקאן במונח בזות?

קלאודיה אידן

מה מצא לאקאן במונח בזות, abjection? לדעתי. השאלה מתחדדת ברגע שהתנועה **זדיג** שהקים ז'.א.מילר, תנועה הבאה לבדוק כיצד הפסיכואנליזה יכולה להעמיד עצמה לשירות הפוליטיקה, דוגלת דווקא בעקרון של אנטי בזות המנוסח אפילו כאפס בזות. אין ספק שעומדת לפנינו סוגיה אתית, סוגיה המעלה גם את השאלה: כיצד הפסיכואנליזה יכולה בעצם להעמיד עצמה לשירות הפוליטיקה, כשמבחינת לאקאן הפסיכואנליזה היא היפוכה של הפוליטיקה. נתייחס לכך מאוחר יותר. אם חוזרים למונח בזות, אקדים ואומר שהוא היה מרכזי והכרחי מבחינת לאקאן שעה שהכריז על החזרה לפרויד ועל עקרונות הפסיכואנליזה, או על מושגי היסוד שלה כפי שפרויד ניסחם. באמצעות מונח זה לאקאן יוצר מעין קו פרשת מים באשר לעמדתו האתית של האנליטיקאי.

העניין במילה בזות, השאלה על אודותיה, התעוררה בזמן שקראתי שוב קטעים מתוך שעורים של הסמינר של ז'.א.מילר, שכותרתו "דקויות אנליטיות", 2008-9. בשיעור מ-10 ביוני 2009, מילר מציין שהמילה בזות היתה יקרה מאד ללאקאן ומזכיר כי ב-1966, שעה שנערכה בדיקה של טקסט הכתבים לפני הדפסתם, הוא העלה בפני לאקאן את הרעיון בדבר הכנת אינדקס מושגים של הוראתו. כמובן, לאקאן הטיל עליו מיידית את המשימה. מילר הציע שהמאמר הראשון בכתבים יהיה דווקא הסמינר על המכתב הגנוב, כלומר לא לפעול על פי סדר כרונולוגי. בעקבות ההצעה הזו הייתה ללאקאן הערה אחת בלבד: על האינדקס להתחיל במונח בזות. זו היתה הערה שהפתיעה אותי ומובן שהסתקרנתי לדעת מדוע בחר דווקא מונח זה. תחילה, מרוב שחיפשתי אותו רק בתחילת האינדקס, לא מצאתיו והדבר הפתיע אותי. מאחר שמילר מציין שלדעתו לאקאן השתמש במונח הזה 3 פעמים בכתבים, נאלצתי לערוך מעין עבודה בלשית כדי לנסות למצוא את המקומות שבהם מופיעה המילה. אחרי עבודת הבילוש ובאופן אקראי, כשחיפשתי טקסט אחר, נתקלתי בעובדה שהמושג מופיע בחלקו השלישי של האינדקס תחת הכותרת: האיווי ופירושו – ההתנסות האנליטית.

ראשית, הבה נזכיר מה משמעה של המילה. לא מזמן דווקא, היה לנו דיון במערכת פולמוס ובדיון הושם דגש על כך שזו מילה שאינה נפוצה, שאינה בשימוש רב בעברית, שאולי גרסתה המוכרת יותר היא בזוי. בזות מציינת מצב, מעמד, של דבר-מה שנזרק, שנשלח מטה, שנופל אל מחוץ. כלומר זו דרגת ההשפלה הנמוכה ביותר. אנסה להתייחס לאותם מקומות שבהם מצאתי את המילה כדי לראות מהן השלכות השימוש במונח ומה ניתן להסיק מכך. מהלך זה הביא אותי למאמרים השייכים יותר בעיקר להוראה הראשונה שלו והדבר ידרוש גם מידה מסוימת של הרחבת הרעיונות התאורטיים הפועלים כרקע לאותן התייחסויות. יתכן שיהיו נקודות שיחזרו על עצמן, אבל לדעתי יש בכך רווח גדול, כי הדבר מאפשר לאתר את האופן שלאקאן התהלך בפסיכואנליזה ואת הנקודות שלדידו מביאות להתרחקות ממנה ומתבטאות באופן ההמשגה וכתוצאה מכך, בהכונה של הריפוי.

ציינתי קודם את ההערה של מילר על הכנת האינדקס. בסמינר "הלוגיקה של הפנטסמה", בשיעור מה- 19 באפריל 1967, לאקאן עצמו מזכיר את בקשתו זו שהאינדקס יתחיל במילה בזות. על מה מדבר לאקאן בשיעור הזה שפועל כרקע לזיכרון זה, להופעת המונח בזות? הוא מדבר על האפוריזם "אין יחס מיני", אך תחת המונח "אין אקט מיני" והקשר להיווצרות הפנטסמה. הוא נעזר במתמטיקה כדי להבליט את הלוגיקה העומדת מאחורי רעיון זה שלפיו אין יחס/פרופורציה בין המינים, בין הסובייקט לבין האחר, המתכתבת עם הנוסחה $S(A)$, ומעלה אז את השאלה כיצד מבחינה לוגית מתכוננת אי השלמה. הבסיס הוא נוסחת המטפורה, הקשורה להיווצרותו של אפקט משמעות חדש, של מסמן הנכתב כמספר אחד, ונוסחה זו מאפשרת בו זמנית להתייחס למבנה פעולת ההדחקה שבהחלפה המסמנת ולפעולת הניכור. לאקאן מעמיד באופן זה את האחד, את המספר אחד, כיחידת המין, שהרי דרושה יחידה אשר בנוגע אליה ניתן יהיה ליצור פרופורציה, ואת הסובייקט תחת צורת המשענת שלו, ה-a, הנמדד ביחס לאותו אחד של מין. בנוסף על כך, הוא מציג את האובייקט a קטנה בעזרת מספר הזהב, הפרופורציה האלוהית בין חלקים, יחס השומר על שארית אינסופית. לא אכנס כאן לפן המתמטי של העניין, רק אציין שמדובר במספר המצביע על יחס, על פרופורציה, שמשתמשים בו בגיאומטריה, באדריכלות ובאומנות, בכל דבר העונה בצורתו, בממדיו, על יחס אידאלי. הנקודה החשובה היא שיחס זה משמר שארית אינסופית, זהו מספר בלתי מדיד: *immeasurable*. זה מספר הזהב. פרופורציה זו מצביעה על כך שהפאלוס אינו מכסה על כל הקשר עם המין, עם המיניות.

לאקאן משתמש ביחס זה בין ה-1 לבין a, כדי לכתוב את ה"אין יחס מיני", כלומר, אין אחד של המין. ואז הוא אומר: "יש התלכדות, חפיפה מפתיעה בין מה שכעת אני אומר לכם לבין מה שאכנה הנקודה הגדולה ביותר של הבזות האנליטית". "הנקודה הגדולה ביותר של הבזות האנליטית", משפט חזק. הערה זו נותנת ביטוי לכך שלאקאן מבקר את היוהרה שברעיון על האחד כחיבור מיני, התואמת את ניסיונם של הפוסט-פריודיאניים בעיקר לשלול את ההתענגות. חשוב להזכיר כאן את הרעיון הפריודיאני: *Wo Es war soll ich werden*, שמתורגם באופן מקובל כ: היכן שהיה הסתמי, האני יהא. מדוע חשוב להזכיר זאת? כי זרמים מסוימים בפסיכואנליזה אכן התייחסו אליו כבסיס לכך שעל הסתמי, על ההתענגות להישלל, שיש לנתק את הסובייקט מאחיזתם של הדחפים ולתת לאני ולהסתגלות למציאות את המקום המרכזי. בסמינר על "הדקויות האנליטיות", בדברו על ההתענגות מילר מציין שפריוד קבע בנוגע לכך תבנית של התענגויות חלופיות. מבחינת פריוד, בהתפתחות הליבידו הדחפים החלקיים כפופים לבסוף לאיברים הגניטליים, הם נכנעים לפעולת הרבייה. לכן מילר מציין שניתן אולי לומר בפשטות שבעבור פריוד היחס המיני קיים. בהנגדה, לאקאן טוען שאין יחס מיני ונפרד בכך מהתאוריה האדיפלית של פריוד על הדחפים העונה למשטר של "הכל", ובעמדתו הוא אינו נותן קדימות לעליונות הפאלוס. התאוריה עוברת תהליך של דה-אדיפליזציה. באותו מקום, לאקאן מוסיף: "כל אדם שישאר קשור באופן מסוים לסכמה של הנרקיסים הראשוני, יכול להכניס ללולאה [של המקטורן שלו] את כל הסיגליות הלאקאניאניות שירצה, אבל אדם זה, אין לו כל נגיעה, לא מקרוב, ולא מרחוק, אל מה שאני מלמד". במילים אחרות, הוא יכול להתקשט ברעיונות לקאניאניים אבל אין לכך כל קשר אל מה שלאקאן מלמד. בדרך זו הוא מבליט שהנרקיסים,

האני וההזדהויות הכרוכות בהתהוותו אינם יוצרים אלא אשליה של חיבור, של השלמה בין המינים. וזה האובייקט a כמה שלא ניתן למדידה, הוא האלמנט המכניס את הדיסרמוניה שביחס בין המינים, כלומר אין בעצם יחס. העובדה שהאובייקט אינו מדיד מתחברת לאי האפשרויות לקבל באקט המיני את האחד המאחד, את יחידת החיבור. הווה אומר, הסירוס בתמונה תמיד. לפיכך, אנו יכולים להדגיש שהבזות הגדולה ביותר היא ההנחה שיש הרמוניה בין המינים, שיש מידת התענגות משותפת.

בכתבים, אחד המקומות שהמונח מופיע הוא בסמינר על "המכתב הגנוב", הסמינר הפותח אותם. ההצעה של מילר לפתוח את *כתבים* במאמר זה הייתה קשורה לכך שהוא מצביע באופן ברור על הבסיס לאוריינטציה שלו, הדיאלקטיקה ההגליאנית המבליטה את קדימותו של הסימלי.

לאקאן מביא בסמינר את הסכמה L, סכמה המציגה באופן גרפי את היחס הקשור לשלב המראה, בין פעולת הציר הדמיוני 'a-a' לבין הקיטוע, אפשר לומר, פעולת ציר זה באמצעות הציר הסמלי, S-A, סכמה המבליטה את הסדר הסמלי, את השרשרת הסמלית. לאקאן מציין: "בביטול כל התייחסות לקטבים הסמליים של האינטרסובייקטיביות, כדי לצמצם את הריפוי ליישור אוטופי של הזוג הדמיוני, הגענו לפרקטיקה שבה תחת הדגל של "יחסי אובייקט" מתכלה מה שאצל כל אדם בעל רצון טוב, אינו יכול אלא לעורר לכל הפחות את רגש הבזות". הדגש על הממד הדמיוני בסוג של פרקטיקה כזו, נשען גם על הרעיון של אהבה גניטלית והדבר מכלה את האפשרות להכיר בבזות שברעיון זה, שאינו מכיר בסתמי, בכך שהאהבה אינה מכסה על הכל, ובכך שאין דחף גניטלי ושלא כל הדחפים כפופים לרבייה. יחד עם זאת ההזדהות הדמיונית המוחלטת מדירה מהכלל את הממד של האחר כשלישי. יש בצמצום הדמיוני הזה מן ה"שיגעון", שהוא בפני עצמו בזות. לא בכדי לאקאן מתייחס באותו מקום לתאוריה של ההעברה ולמבנה של הפרנויה. מבחינתו יש קו משותף בין המבנים של האני ושל הפרנויה הקשור למקומה של ההזדהות הדמיונית כבסיס להתהוותו של האני. בתהליך הזה של ההזדהות הדמיונית הסובייקט עובר ניכור מעצמו והופך להיות האחר, האני זר לו. מדובר בהזדהות מוחלטת וסגורה, שפוסלת את שיסוע הסובייקט, המקום של האחר כשלישי, כמתווך בין הסובייקט לבין האידאל הסמלי שאינו קיים. דוגמא היכולה להבהיר זאת זה המלך המאמין שהוא מלך. בסוג הזדהות מוחלטת זה ניתן לראות את השפעת מושג השיגעון של הגל על לאקאן. השיגעון לפי הגל הוא בעצם תופעה המיוחסת לכל אדם כיצור מדבר והקשורה לאינדיבידואליזם דרך "חוק הלב" והדליריום של התאהבות עצמית עודפת [infatuation]. אם על האדם לכפות את "חוק הלב" על הרוח החברתית משמע שישנו אי סדר בעולם, כלומר כזה שאינו תואם את החוק של ליבו. סתירה זו והניסיון לבטלה, הוא השיגעון, וזו הנקודה שבה נולד הדליריום של התאהבות עצמית עודפת, שיגעון בפני עצמו, ומחיר הדבר הוא אי הידיעה על חלקו באותו אי סדר. באופן פרדוקסלי, מה שחוזר מחוק הלב הנכפה נתפס אז כלא שלו, אלא כחוק הלב של האחרים, כזר, כשלאמתו של דבר זו תוצאת הפעולה שלו עצמו. זו משענתו של לאקאן בביקורתו על פסיכולוגית האני, על אותה עמדה המניחה שהאנליזנט אמור להזדהות עם האני של האנליטיקאי, כהזדהות אידאלית, כאידאל דמיוני.

מקום נוסף שהמונח מופיע בו הוא: "גרסאות, ואריאציות של ריפוי טיפוס", 1955 .

המאמר מתחיל באופן הבא: "גרסאות של הריפוי הטיפוסי", כותרת זו מהווה יתור לשוני, *pleonasm*, אבל לא פשוט: בכך שהוא מצביע על סתירה, אם כי לא בשל כך הוא צולע פחות". בהערות שוליים לאקאן מוסיף. "ב-1966 הבה נאמר שהתייחסנו אליה [הסתירה] כבזות". המאמר הוא תגובה למאמר אחר של Maurice Bouvet שכותרתו "הריפוי הטיפוסי". לאקאן מבחין בגרסאות של הטיפול הטיפוסי בין התרפויטיקה לבין הריפוי. הוא טוען שהיתרונות התרפויטיים אינם יכולים להימצא באוניברסליות של החוויה האנושית. לאקאן מבליט את העובדה "שזו תרפויטיקה שאינה דומה לאחרות [...], יש בה דאגה לטוהר האמצעים והמטרות, דאגה המבשרת על מעמד של חוק טוב יותר מהתווית [הכותרת] המוצגת". מדובר בעצם על קפדנות אתית ביחס לאמצעים ולמטרות. ההימצאות מחוץ לממד האתי או מחוץ לחוק הטוב יותר יכולה להפוך את הריפוי לפסיכותרפיה בלבד, המוגדרת כהסתגלות למציאות וכהסתגלות לאני של האנליטיקאי. ניתן לומר שהמאמר מדגיש שככל שהדגש מושם על האפקט התרפויטי, הממד של השינוי האנליטי, החתרני, מתרחק. ביקורת זו נוגעת לרלוונטיות שבריקון ממד האינטרסובייקטיביות כדי לשמור על הייחודיות של החוויה האנושית. לאקאן קורא לאנליטיקאי לעמוד על המשמר, להיזהר מכל עודפות באיווי לרפא, ב-Furor sanandi. כמובן, לא מדובר בהזנחת האפקטים התרפויטיים אלא בהצבתם כתוספת לריפוי האנליטי, השם את הדגש על כך שהלא מודע המדבר את הסובייקט, עושה זאת באופן ייחודי, לא אוניברסלי.

המאמר מבקר גם את העמדה היודעת-כל של האנליטיקאי, המטילה מעין השפעה סוגסטיבית על המטופל ויוצרת קשר מאני לאני, מתוך המחשבה שעל האנליטיקאי לירות ברית עם החלק הבריא של האני של הסובייקט. בהקשר זה לאקאן מעלה את השאלה: אם האנליטיקאי מניח כי הוא מהווה קנה המידה לאמת של כולם ושל כול אחד מהסובייקטים המגיעים אליו, מה אמור להיות האני של האנליטיקאי?

רעיון זה חוזר ב"הכוונת הריפוי" בנקודה 16. כאן הביקורת היא שהאנליטיקאי אינו מתבייש, כאשר בפעולתו, במקום לפרש את המסר של ההעברה, הוא נופל לעמדה של בזות בהתערבות המורידה ומשפילה את אותו מסר "במשמעות שקרית של הממשי שאינה אלא מיסטיפיקציה", מעין תבנית אוניברסלית. במקרה כזה, האנליטיקאי תופס את ההעברה במרחק שבין הפנטזיה לבין התשובה הנקראת מותאמת או מסתגלת למציאות. לאקאן אומר: "למה היא מותאמת, אם לא לתביעה של האחר, ובמה יכולה להיות לאותה תביעה עקביות רבה או פחותה יותר מזו של התשובה שהתקבלה, אם לא היה כי האנליטיקאי מאמין שהוא מורשה לשלול כל ערך לפנטזיה בכך שהוא לוקח אותה ביחס למציאות של עצמו?"

באינדקס של כתבים, תחת המושג בזות, מוצאים התייחסויות המפנות גם אל מה שקרוי "התאוריה של האידאולוגיה", שבהן המונח עצמו אינו מופיע. בתת הכותרת של האידאולוגיה, המונח עצמו מעניין. הוא מתחבר לרעיון של השקפת עולם, ל-Weltanschauung, כלומר למערכת סגורה הפותרת באופן אחיד את הבעיות, הווה אומר היוצרת פתרון אוניברסלי. אנו

יודעים שכבר פרויד קבע שהפסיכואנליזה אינה השקפת עולם. מהי אותה אידאולוגיה שמבזה את עקרונות הפסיכואנליזה?

האינדקס מפנה לדברים המופיעים למשל ב"פונקציה ושדה של הדיבור..."

אני מצטטת בדילוגים חלק מהדברים העולים בטקסט כשהביקורת מתמקדת בכך ש"האנליזה מצטמצמת ליחס בין שני גופים אשר ביניהם נוצרת תקשורת פנטסמטית שדרכה האנליטיקאי מלמד את הסובייקט לתפוס עצמו כאובייקט, הסובייקטיביות אינה מקובלת אלא בסוגריים של אשליה [...] כאשר הסובייקטיביות של האנליטיקאי משוחררת מכל מעצור [...] לאחר שנוצרה החפצה, הטופיקה האינטרסובייקטיבית מתקיימת בחלוקת עבודה בין הסובייקטים הנפגשים אחד בנוכחות האחר. והשימוש המוסט בנוסחה של פרויד שעל כל מה שסתמי להיהפך לאני, לאגו, מופיה בצורה נעדרת מיסטיפיקציה, הסובייקט שהפך לאותו "זה" עליו להסתפק באגו אשר בו האנליטיקאי יכיר ללא קושי את בן בריתו, מאחר שמדובר על האגו של עצמו".

לאקאן מבקר כאן, וגם "בערכאת האות", את הקריאה השגורה של האפוריזם הפרוידיאני: *Es war soll Ich werden* שסוגרת את הסובייקט בתוך הפונקציה הסינטטית של האני, מאחר שלפי קריאה זו יש לפנות את הסתמי, כאילו הוא "אני רע", זה רעיון שלאקאן מעלה בסמינר על הלוגיקה של הפנטזמה. במאמרים אלה מהכתבים, לאקאן מזכיר גם את המקרה של דורה כדי לציין איך ההעברה הנגדית שהסיתה את פרויד, הוליכה אותו שולל בהתערבות שלו, כשהמחיר לכך היה ההעברה השלילית. כלומר הדעה הקדומה שלו הביאה אותו להניח שהאובייקט המוסתר של האיווי שלה היה מר K, דעה שבעצם היתה כרוכה באי ההכרה באובייקט שאליו היה מכוון האיווי של ההיסטרית. במקום נוסף: ב-"הדבר הפרוידיאני", הוא מציין שבסיטואציה האנליטית קורה שנמנעים מלדעת מהו הצפון של הפעולה מאחר שמבלבלים אותו עם הציר הארוך של הספה המכוון אל האנליטיקאי.

הביקורת מכוונת ללא ספק לאידאולוגיה של תאוריית ה-פסיכולוגיית האני, להשקפת העולם הנשענת על העקרון של "אני אוטונומי", כלומר כערכאה הפועלת כקנה מידה לממשי, הממוקם במציאות. דווקא בסמינר 2, על האני, לאקאן טוען שהאני האוטונומי מוחק את השאלה על אודות הסובייקט, מהו הסובייקט, ומחבר זאת לרעיון האמונה. כלומר הסובייקט שמאמין שהוא, כפי שקודם אמרתי בהקשר של הדוגמה על המלך המאמין שהוא מלך, מעין שיגעון רגיל. כמובן, הוא מסייג זאת במידה מסוימת, שהרי גם אם קיימת הנטייה להאמין שאנחנו אנחנו, אנחנו בעצם לא לגמרי בטוחים בכך ומטילים ספק אך בלי שהדבר יגרום לדה-פרסונליזציה. להאמין באני ללא סייג, גובל בהתאהבות עצמית עודפת, [Infatuation]. לפי לאקאן, כיוון זה של האני האוטונומי לכוד בתשוקה לבורות כי הוא מעניק עדיפות, פריבילגיה לאני כשבמובן מסוים הלא מודע מודה, נמחק המקום של האחר, המקום שממנו מדברים החלומות, מעשי הכשל ועוד.

מעניין לציין שאחת הדמויות המרכזיות ב-פסיכולוגיית האני היתה דווקא לונסטיין, האנליטיקאי של לאקאן. יתכן שבביקורת שלו היתה גם התייחסות לאנליזה של עצמו.

המקום האחרון שבו מצאתי התייחסות לבזות הוא טלוויזיה, ב"כתבים אחרים". מדובר בשאלה השלישית: להיות קדוש – סנט. כאן הפרספקטיבה על הבזות מקבלת זווית אחרת. השאלה מעלה כסוגייה את הקשר שבין האנליטיקאים עצמם, אפשר לומר את טיב הקשר, בעיקר על סמך העובדה שלאקאן עצמו הודר על ידי עמיתיו. לאקאן משיב ומדגיש שבנוגע לשאלה זו הוא מעמיד עצמו כשופט, הוא מזהיר על כך, ומציג את החברה האנליטית, באותה תקופה כמובן, כ-Samcda חברה לסיוע הדדי כנגד השיח האנליטי. בתשובה הזו מסביר שהאנליטיקאים של ה-IPA, אינם מעוניינים לדעת דבר על השיח שמבנה אותם, שישנם אפקטים של אותו שיח שהם לא מכירים ולמרות כל זאת פועלים ככאלה. זה המקום שבו הוא מדבר על הקדוש. הרעיון לקוח מתוך הרעיונות של מנציוס, פילוסוף סיני מהמאה השלישית לפנה"ס. הסנט כמקומו של האנליטיקאי, מקום הבזות, הפסולת. למה לדבר דווקא על הקדוש? ההתייחסות אינה נוגעת לדמות הפועלת למען צדקה, בהתאם לדמות הרווחת של הקדוש, אלא בכך שהוא decharité, כלומר הפועל באופן שהנו הפוך לכיוון הצדקה, מילה זו, decharité, היא מעין שילוב בין צדקה לבין פסולת, שמגלם את הפסולת. עמדה זו מאפשרת לסובייקט, לסובייקט הלא מודע, להתייחס אליו כאל הסיבה לאיוויו שלו. ואז הוא אומר: *הבזות של אותה סיבה היא זו שבגללה לסובייקט אכן ישנה לפחות האפשרות לכוון עצמו במבנה*".

מהי אותה אפשרות של הסובייקט לכוון עצמו במבנה? לדעתי האפשרות כרוכה בכך שאם האנליטיקאי מקבל על עצמו לגלם כנדמה את המקום של סיבת האיוויו, הדבר יאפשר במהלך האנליזה, דרך פעולת ההפרדה, גם למקם אז את אותו אובייקט כפסולת, כהתענגות שנופלת, שמופרדת. תנועה זו תואמת את נפילתו של הסובייקט האמור לדעת, שמגלם האנליטיקאי, לכך שידע זה טמון באובייקט שנופל.

בדיסקורס שלאקאן נושא באקול הפרוידיאני של פריז, ב-1967, אחרי שהוא מציע את מנגנון הפאס, הוא אומר בעניין זה: *"האנליטיקאי, כפי שנאמר, מסכים להיות חרא, אך לא תמיד אותו אחד. הדבר ניתן לפירוש בתנאי שיבין שלהיות חרא הנו מה שהוא רוצה באופן אמיתי, מהרגע שהוא נהפך לאיש הקש [l'homme de paille] של הסובייקט האמור לדעת [...] מה שחשוב שיבחין שחרא זה אינו שלו ..."*

לסיכום, במקומות שבהם מופיעה המילה בצורה מפורשת או מרומזת, ניתן לראות מצד אחד שהדגש המושם על המונח תואם באופן מסוים את הפן שעליו לאקאן שם את הדגש באותה תקופה. מצד אחר, הוא נוגע תחילה ליחס של בזות מצד האנליטיקאים כלפי מקומו של הלא מודע ולהשפעה של כך על מקומה של ההעברה וכיוון הפעולה האנליטית. עם המשגתו של האובייקט a, המונח מתמקם בו כחלק מהותי של הפעולה האנליטית וכמקומו של האנליטיקאי. לא בכדי לאקאן מוביל לקו שעל האסכולה, ועל ההכשרה של האנליטיקאי להתארגן, להתבסס על עקרונות הפסיכואנליזה ולכן הוא פועל בכיוון של הסרת התקנות לגבי מינוי האנליטיקאי, והדגש מושם על האיוויו, האיוויו לאנליזה, האיוויו להדרכה, האיוויו לעבודה בכלל, בקרטל, ללימוד, במילים אחרות, הייחודיות של כל אחד המסמיך עצמו כאנליטיקאי שבא לידי ביטוי בסגנונו. איוויו שכרוך גם בנפילה כפסולת.